

תה"ג 14271/06/20 - היועץ המשפטי לממשלה באמצעות המחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה נגד אלברט פבריס, יאן משה

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 14271-06-20 מדינת ישראל נ' פבריס ואח'

לפני
העותר
כבוד השופטת חנה מרים לומפ
היועץ המשפטי לממשלה באמצעות המחלקה הבינלאומית
בפרקליטות המדינה
על ידי ב"כ עו"ד תום וינד

נגד
המשיבים
1. אלברט פבריס
על ידי ב"כ עו"ד ליה פלוס
2. יאן משה
על ידי ב"כ עו"ד דוד פאל

החלטה

לפני עתירה להכריז על המשיבים, פבריס אלברט בן ג'ורג' בניני (להלן: "**המשיב 1**") ויאן משה בן ז'אן לוק זואגי (להלן: "**המשיב 2**" וביחד "**המשיבים**") כברי הסגרה לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: "**החוק**"), בגין עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, וניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין צרפת קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, והוא האמנה האירופית בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 647, כרך 17, בעמ' 87 (להלן: "**האמנה**") (נספח ב' לעתירה).

2. ביום 2.6.2020 הגישה ממשלת צרפת, באמצעות שגרירות צרפת בישראל, בקשה להסגיר לידיה את המשיבים, בגין עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, וניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. (נספח ג') (להלן: "**בקשת ההסגרה**"). ביום 4.6.2020 הורה שר המשפטים דאז, מר אבי ניסנקורן, מכוח סמכותו לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיבים לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע האם הם ברי-הסגרה לצרפת (נספח א' לעתירה). על פי בקשת ההסגרה, מדובר בעבירות על פי סעיפים שונים לקוד הפלילי הצרפתי. בהתאם לכך, ביום 7.6.2020, הגיש העותר את העתירה דנן.

3. סעיף 2(א) לחוק קובע: "**בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה**". מכאן, שהעבירות המפורטות בבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה: עבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 5 שנות מאסר, ועבירת ניסיון לקבלת דבר במרמה

בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 5 שנות מאסר.

4. ביום 30.4.2020 הוצא נגד המשיבים צו מעצר בבית המשפט בשאלון-אן-שמפאן, צרפת, בגין ביצוע העבירות, כאמור.

בקשת ההסגרה

5. על פי הנטען בבקשת ההסגרה, לכל המאוחר מחודש ספטמבר 2019 ועד ליום מעצרו, 21.4.2020, וביתר שאת מיום 16.3.2020, אז הוכרז מצב חירום בצרפת לאור התפשטות וירוס הקורונה, הונו המשיבים וניסו להונות שורה של חברות מסחריות צרפתיות בתחומי המזון ובתחומים אחרים, וכן יחידים. המשיבים פעלו במספר מתווי מרמה, כולם תוך התחזות לאחרים, ותוך שימוש בכתובות דוא"ל מטעות או מזויפות, וכן בעזרת שימוש בתוכנה ליצירת מספר טלפון צרפתי מדומה, באופן שמסווה כי מקור השיחה מישראל.

6. שיטת המרמה הראשונה של המשיבים פעלה כדלקמן:

א. משלוח הודעת דוא"ל לאיש מחלקת הנהלת החשבונות של החברה המרומה, מכתובת דוא"ל הנחזית להיות של מנהל החברה. בהודעה זו, תוך שימוש בשמו של מנהל החברה, נשאל איש מחלקת החשבונות אם עורך הדין של החברה יצר עימו קשר טלפוני.

ב. בסמוך לכך, יצר אחד המשיבים קשר טלפוני עם נמען הודעת הדוא"ל והתחזה לעורך הדין של החברה.

ג. המשיבים, תוך התחזות למנהל החברה ולעורך הדין של החברה, הסבירו לנמען שהוא נבחר לסייע להם בעסקה חשאית, שנועדה לפזר את סיכוני החברה בתקופת משבר הקורונה.

ד. המשיבים הורו לנמען לנהל את ההתקשרות עימם בדואר אלקטרוני, לעיתים בכתובת פרטית ולעיתים באמצעות הטלפון ממנו התקשרו, וזאת כביכול בהנחיית עורך הדין, מתוך מטרה להביא את קורבנותיהם להעביר תשלומים לחשבונות בנק שברשותם ולמנוע את גילוי התרמית בידי גורמים אחרים בחברה.

7. עוד עולה מבקשת ההסגרה, כי במספר מקרים נוספים יצרו המשיבים קשר עם מחלקת הנהלת חשבונות בחברות שונות תוך התחזות לספק או לבר, וביקשו לברר אודות חשבוניות שלא שולמו לכאורה. במקרה אחר,

הציג עצמו מי מהמשיבים ככזב כעובד ברשות המיסים הצרפתית, העוסק בתוכנית סיוע של רשות המיסים לחברות נוכח משבר הקורונה. בשניים מתוך המקרים הציגו המשיבים בפני רואי החשבון השונים דרישות כספיות קונקרטיות של מאות אלפי אירו והעבירו להם מספרי חשבונות בנק בהונגריה ובגרמניה להעברת הסכומים, במטרה להטעותם.

8. בנוסף, נטען בבקשת ההסגרה כי בתקופה הרלוונטית המשיבים הונו וניסו להונות ארבעה אנשים פרטיים בצרפת, ובכך העבירו לידיהם לפחות 93,000 אירו שהועברו לחשבונות בנק בספרד, בלגיה ופולין, וכן ניסו לקבל לידיהם כספים נוספים ללא הצלחה. כמו כן נטען, כי המשיבים הונו, לבד מארבעת הקורבנות הפרטיים דלעיל, קורבנות פרטיים נוספים מהם קיבלו המשיבים במרמה כמיליון אירו. בפעולתם נגד קורבנות פרטיים, פנו אליהם המשיבים בשמות בדויים בעזרת מידע שקיבלו על גלישה באתרי השקעות באינטרנט, וביקשו לפתותם בכזב להשקיע בין היתר בזהב, מחקר רפואי או שטחי חנייה, תוך הבטחה לתשואה נכבדה.

9. בקשת ההסגרה נתמכה בחומרי חקירה כדלהלן:

א. דו"ח המקשר את מספר הטלפון הנחזה כצרפתי (0756864915) ממנו בוצעו שיחות מרמה רבות, למספר הישראלי 972-543556029 שהיה בשימוש המשיבים באמצעות אפליקציית ON/OFF, ונתפס בחזקת המשיבים.

ב. דו"ח המקשר בין מספר הטלפון הנחזה להיות צרפתי (33756851431) לבין המספר הישראלי 972-543856063 שהיה בשימוש המשיבים באמצעות אפליקציית ON/OFF, ונתפס בחזקת המשיבים.

ג. דו"ח המקשר בין מספר הטלפון הנחזה להיות צרפתי (33759681714) לבין המספר הישראלי 972-522304083 שהיה בשימוש המשיבים באמצעות אפליקציית ON/OFF.

ד. במכשיר טלפון שנמצא בדירתם של המשיבים, נמצא תיעוד העברות כספיות של שניים מהקורבנות הפרטיים שהונו על ידי המשיבים.

ה. במכשיר טלפון נוסף שנמצא בדירתם של המשיבים נמצא תיעוד התכתבויות WhatsApp עם שניים מהקורבנות הפרטיים שהונו על ידי המשיבים. בתכתובות אלה ניתן לראות את השימוש של המשיבים בשמות בדויים וניסיונותיהם להוציא כספים מהקורבנות.

ו. בדירתם של המשיבים נמצאו טבלאות אקסל המפרטות פרטים אישיים ודרכי התקשרות עם קורבנות פוטנציאליים, ביניהם שמות של חברות שזוהו כקורבנות של המשיבים על ידי רשויות צרפת.

ז. בדירתם של המשיבים נמצא קובץ אקסל בשם 'חשבונות עכשוויים', בו מפורטים שמות רבים לצד פירוט אודות סכומי הכסף שהעביר, לכאורה, כל אחד מהם למשיבים. ברשומות אלה נמצאו שמות של שלושה קורבנות מזוהים של המשיבים.

ח. ממצאי היסטוריית השיחות בטלפונים הניידים שנמצאו בדירה עולה, כי מטלפונים אלה בוצעו שיחות לחברות רבות, ביניהן לחברות שזוהו כקורבנות על ידי רשויות צרפת.

ט. מתמליל חקירתו של משיב 2, עולה כי הוא מסר שהחל משנת 2018 הוא מועסק על ידי משיב 1 בחברתו, כאשר במסגרת עבודתם השניים מתחזים לבעלי חברות צרפתיות על מנת להציע לקורבנות פוטנציאליים השקעות פיקטיביות תמורת תשואה גבוהה. משיב 2 הודה, כי השניים גם הונו חברות צרפתיות בשיטת "הונאת מנכ"ל - פרזידנט", קרי התחזות לבעלי חברות צרפתיות, והתקשרות בשמם לכאורה עם עובדי החברות במטרה להעביר לידיהם כספים שלא כדין. משיב 2 פירט בהרחבה בחקירותיו את מתווה המרמה, ואת חלקם של המשיבים בעבירות.

י. עוד סיפר משיב 2 בחקירותיו, כי משיב 1 הציע לו עבודה לאחר שנקלע לחובות, וכי משיב 1 הנחה אותו כיצד לפנות לקורבנות, ואף סיפק לו את כרטיסי הסיים להתקשרות ופרטי חשבונות הבנק באירופה שאליהם אמורים הקורבנות להעביר את כספי המרמה. בנוסף, משיב 2 הודה בחקירתו בשימוש באפליקציית ON/OFF ובקיום מספר רב של שיחות מרמה.

טענות הצדדים

10. ראשית, העלו המשיבים טענות מקדמיות. טענתם המקדמית הראשונה הייתה, כי הראיות שנאספו בישראל הוחזקו שלא כדין. לשיטתם, מעת שהוגשה העתירה להסגרת המשיבים לבית המשפט המחוזי בירושלים, בית המשפט המוסמך לדון בשאלת הארכת מועד תפיסת המוצגים הוא בית המשפט המחוזי בירושלים, אך הבקשה הוגשה לבית משפט השלום. בנסיבות אלה, טענו ב"כ המשיבים כי הראיות מוחזקות חודשים ארוכים שלא כדין, ועל כן יש לפסול אותן, וכפועל יוצא לא ניתן לקבוע שישנן די ראיות לביסוס בקשת ההסגרה ועל כן יש לדחותה.

11. טענתם השנייה הייתה, כי המשיבים לא נדרשים לצורך העמדה לדין, כפי שדורש חוק ההסגרה, אלא הם

נדרשים לצורך חקירה בלבד. לדידם, אמנם מבחינה פורמלית הדרישה נענית, מכיוון שהרשויות הצרפתיות מבקשות את הסגרת המשיבים, כדי לנהל נגדם הליך פלילי, אך מכיוון שחלק נרחב מהראיות הקושרות את המשיבים לאירוע התקבלו מהחקירות שנעשו למשיבים בישראל, אזי יידרשו הרשויות בצרפת להתחיל את כל הליך החקירה מחדש. מכאן, שאם יוסגרו המשיבים לצרפת, צפויים הם להיחקר שם, וצפויה להם חקירה ממושכת, כך שבפועל הם אינם נדרשים לצורך העמדה לדין, אלא לצורכי חקירה. בנוסף נטען, כי לא ניתן בצרפת צו המורה על העברת התיק לצורך בירור אשמה, וההליך מצוי בשלב מוקדם יותר במסגרת ההליך הפלילי.

12. לתמיכה בטענתם, הגישו המשיבים חוות דעת הנוגעת לדין הזר, שסומנה נ/3. חוות דעת זו, נכתבה על ידי עו"ד פיליפ אוחיון, עו"ד הרשום בלשכת עורכי הדין בצרפת. מחוות דעתו עולה, כי המשיבים נמצאים בשלב מקדמי בהליך, לפני הגשת כתב אישום, כשהם עתידים להיפגש עם שופט-חוקר אשר יחליט האם להעמידם לדין ולהגיש כנגדם כתב אישום, או להימנע מהגשת כתב אישום כנגדם. לכן, לדברי עו"ד אוחיון, המשיבים נמצאים עוד בשלב החקירה.

13. ב"כ משיב 1 טענה, כי צו המעצר שהוצא כנגד המשיבים בצרפת אינו חוקי, וכי להם עו"ד צרפתי הפועל בצרפת לביטול צו המעצר כנגדו, באופן שיש בו כדי לבטל את בקשת ההסגרה לו תתקבל הבקשה.

14. עוד טענה, כי תקנת הציבור מונעת הסגרתו של המשיב 1, עקב מגפת הקורונה. לדבריה, העולם חווה משבר בריאותי חמור, ובנסיבות אלה לא ניתן להבטיח כי בריאותו של משיב 1 תישמר בצרפת, ולכן יש להימנע מהסגרתו.

15. בנוסף טענה, כי לא מתקיים עקרון ההדדיות משום שצרפת אינה מסגירה את אזרחיה למדינות זרות, ועל כן מן הדין ומן הצדק לפעול כך גם בענייננו, ולא לקבל עתירה להכרזת אזרח צרפתי השוהה בישראל כבר הסגרה לצרפת. אמנם צרפת מעמידה לדין את אזרחיה על הפשעים שביצעו ולא מסגירה אותם, אך לדידה יש לבחון מחדש את פרשנותה של דרישת ההדדיות.

16. כמו כן טענה, כי הסגרתו לצרפת תפגע במשפחתו באופן קשה מאוד, באופן שיש בו כדי למנוע את הסגרתו של משיב 1. לתמיכה בטענה זו העיד משיב 1 כי הוא אב לחמישה ילדים, אליהם הוא קשור באופן מיוחד, וכי בשנת 2015 עלה לארץ יחד עם משפחתו בעקבות תקריות אנטישמיות. עוד העיד משיב 1, כי הוא חושש מגילויי אנטישמיות בהם הוא עלול להיתקל אם יוסגר לצרפת, והכחיש את המעשים המיוחסים לו.

17. לבסוף, טענה כי אין די בחומר הראיות על מנת לעמוד בדרישת ה"אחיזה לאישום". לטענתה, מלבד עדותו של משיב 2 הקושרת את משיב 1 למעשים, אין עוד ראיות הקושרות את משיב 1 למעשים. לדבריה, עדותו של משיב 2 נסתרת בממצאים פורנזיים שונים, ואין להתחשב בה. לשיטתה, אף לו היה בית המשפט מקבל את עדותו של משיב 2, נדרש דבר מה לחיזוק עדותו, מכיוון שעדותו היא "עדות שותף", לטענתה אין דבר מה לחיזוק בראיות

שצורפו לעתירה. אמנם דרישת החיזוק נדרשת לצורכי הרשעה ולא לצורכי העמדה לדין, אך על בית המשפט להתחשב בכך שמחומר הראיות לא עולה דבר מה לחיזוק עדותו של משיב 2, ויש בכך כדי למנוע את הסגרתו של משיב 1. לדבריה של ב"כ משיב 1, משרדו של המשיב 1 ברעננה הוא קומפלקס מחולק, ולא ניתן לקשור בין משיב 1 לבין הטלפונים והראיות שנתפסו בכתובת זו, מכיוון שמדובר הלכה למעשה בשני משרדים נפרדים.

18. ב"כ משיב 2 הצטרף לטענותיה של ב"כ משיב 1 והוסיף, כי אין ליתן משקל להודאתו של משיב 2 בחקירתו, מכיוון שההודאה ניתנה תחת לחץ. לדבריו, לאחר חקירת משטרה ביחידה להב 433 כל אדם יודה בכל דבר. לכן, טען ב"כ משיב 2, כי לא מתקיימת דרישת ה"אחיזה לאישום".

19. עוד טען, כי האמנה האירופית בדבר הסגרה מאפשרת למדינת ישראל להימנע מהסגרה, ולשפוט בארץ את המשיבים, דבר שיש לעשות, לדבריו. לטענתו, המעשים בוצעו בארץ, ולכן קיימת סמכות שיפוט מקבילה, ויש לשפוט את המשיבים בארץ, אם בכלל.

20. עוד הוסיף וטען, כי הליכי הסגרה הם הליכים "ריקים מתוכן", שכן כל הליכי ההסגרה מאושרים באופן אוטומטי, וכי אין משמעות בפועל להליכים המתנהלים בבית משפט זה.

21. בנוסף טען, כי יש להימנע מהסגרה בעבירות קלות בהן עסקין.

22. מנגד טענה ב"כ העותר, כי אין נפקות לשאלת החזקתם של התפוסים, וכי שאלה זו מקומה להישמע במדינה המבקשת, בצרפת, ואין להידרש לה במסגרת הליך ההסגרה.

23. עוד טענה, כי תקנת הציבור אינה מונעת את הסגרת המשיבים, וכי חזקה שצרפת תוכל לשמור על בריאותם ועל ביטחונם של המשיבים. בנוסף טענה, כי בתי המשפט נוהגים להסגיר לצרפת, ואף עשו זאת בתקופת מגפת הקורונה.

24. כמו כן, טענה כי אף אם קיימת סמכות מקבילה להעמיד לדין מאחר שהעבירות בוצעו בישראל, נכון יהיה להסגיר את המשיבים לצרפת, מכיוון שמרכז הכובד של המעשים הוא בצרפת, והפורום הנכון לדון בעניין הוא בצרפת. לדבריה, העדים, נפגעי העבירה והראיות נמצאים בצרפת, ומניעת הסגרת המשיבים לצרפת, מכיוון שקיימת סמכות שיפוט מקבילה תהווה מעין מתן אישור ל"פורום שופינג" פסול. ב"כ העותר הדגישה, כי העובדה שצרפת אינה מסגירה את אזרחיה, אין בה כדי לפגוע בעיקרון הדדיות, מכיוון שצרפת שופטת את אזרחיה חלף הסגרה.

25. עוד טענה, כי אף אם יידרשו השלמות חקירה בצרפת, אין בכך כדי למנוע הסגרה, שכן בקשת ההסגרה היא לצורך העמדתם לדין של המשיבים.

26. לעניין ה"אחיזה לאישום", טענה ב"כ העותר כי ניתן לקשר את המשיבים לטלפונים מהם בוצעו שיחות המרמה, מכיוון שהם נמצאו במשרדו של משיב 1. עוד טענה, כי בעת החיפוש במשרדו של משיב 1, התגלו ראיות נוספות כגון קובץ אקסל עם מספרי חשבון ושמות אנשים, באופן התואם לרשימת נפגעי העבירה שהעבירה ממשלת צרפת. בנוסף טענה שמשיב 1 לא הצליח לספק הסבר מניח את הדעת לנכסיו ולדרך פרנסתו. אשר לטענות אליבי וטענות חפות של המשיבים, לדידה הן צריכות להישמע במסגרת ההליך העיקרי במדינה המבקשת, צרפת.

דין והכרעה

27. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגרת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגרת עבריינים. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגרה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי נגד הפשיעה, ובכך גם לא תהפוך למדינת מקלט לעבריינים.

28. סעיף 2א לחוק מציב מספר תנאים מצטברים להסגרה, שבהתקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. תחילה, נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המתבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בענייננו, חתמו ישראל וצרפת על האמנה בדבר הסגרה, כאמור. בנוסף, נדרש כי נאשם נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זוהי למעשה דרישת "הפליליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. על התקיימות תנאי זה לא חלקו ב"כ המשיבים.

29. תנאי נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק). על התקיימות תנאי זה חלקו ב"כ הצדדים.

30. כמו כן, נקבע סייג נוסף להסגרה בסעיף 1א לחוק-"סייג להסגרת אזרח". בהתאם לסעיף זה, אדם שעבר עבירת הסגרה לפי החוק ובעת עשיית העבירה הוא אזרח ישראלי ותושב ישראל, לא יוסגר אלא אם כן בקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת, והמדינה המבקשת התחייבה מראש להעבירו בחזרה למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדין ויוטל עליו עונש מאסר. אין מחלוקת, כי המשיבים הם אזרחי ישראל אשר היו תושבי ישראל בעת ביצוע העבירות נושא העתירה, ועל כן זכאים הם להגנה זו.

31. עולה, אפוא, כי לפנינו מספר שאלות הצריכות הכרעה, בהן אדון כדלקמן:

א. הראשונה, האם יש בבעיית הסמכות הנוגעת לבית המשפט שדן בהחזקת התפוסים של המשיבים כדי לפסול את התפוסים, ולהשמיט עימם את בקשת ההסגרה.

ב. השנייה, האם מטרת ההסגרה לצרפת היא לצורכי חקירה ולא לצורכי העמדה לדין, ועל כן אין מקום להיעתר לבקשה.

ג. השלישית, האם תקיפת חוקיותו של צו המעצר שהוצא בצרפת יש בו כדי להשהות את הליך ההסגרה.

ד. הרביעית, האם התקיימו תנאי "ההדדיות" בגין ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה.

ה. החמישית, האם נפל פגם בהחלטה להסגיר את המשיבים, ולא להעמידם לדין בישראל.

ו. השישית, האם הסכנה האפשרית למשיבים עקב המצב הבריאותי הקשה השורר בצרפת עקב מגפת הקורונה פוגעת בתקנת הציבור.

ז. השביעית, האם נתמלאה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בענין הנטל הראייתי הנדרש לצורך הסגרה.

האם הדיון בשאלת התפוסים יש בו כדי למנוע ההסתמכות עליהם בשאלת דיות הראיות

32. ב"כ המשיבים טענו לפניי, כי מכיוון שסמכות הדיון ביחס להחזקת התפוסים הייתה נתונה לבית המשפט המחוזי בירושלים, אך בפועל פסק בנושא בית משפט השלום, הרי שכל התפוסים מוחזקים באופן בלתי חוקי במשך 8 חודשים, ויש לפסול ראיות אלה ועימם את צדקת בקשת ההסגרה.

33. דין טענה זו להידחות. ביום 7.3.2021 קיבל בית משפט השלום את עמדת המשיבים, לפיה הסמכות לדון החזקת התפוסים הייתה של בית המשפט המחוזי (ה"ת (שלום ראשל"צ) 9029-10-20 **מדינת ישראל נ' יאן משה זואגי** (07.03.2021)). ביום 1.6.2021 קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה, וקבע שהסמכות לדון בהחזקת התפוסים שייכת לבית משפט השלום (ע"ח (מחוזי מרכז) 41488-03-21 **היועץ המשפטי לממשלה נ' יאן משה זואגי** (01.06.2021)). הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי האריכו את תוקף תפיסת המוצגים, ולכן התפוסים מוחזקים כדין.

34. זאת ועוד, גם לו לא הייתה מתקבלת עמדת המדינה וערעורה היה נדחה, לא היה מקום לפסוק אחרת. רבות נאמר על ההגמשה בדיני הראיות בעת הליכי הסגרה, וכך נאמר: "**לכן נראה כי ככל שעל בית המשפט לבחון את שאלת קבילות הראיות במסגרת הדיון בעתירה לקבלת בקשת ההסגרה (ראו: ע"פ 740/09 שוביב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 14.4.2010, בפסקה 5), לא ניתן לקיים בחינה דווקנית ויש**

להתחשב בכך שלמדינות אחרות יש דרכים שונות לגביית ראיות אשר לא בהכרח תואמות במאת האחוזים את דיני הראיות הישראלים. זאת כמובן נכון במקרים בהם הראיות מגלות יסוד להעמדה לדין. יפים לעניין זה הדברים שנכתבו בע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 13.5.2009; בפסקאות 24-27 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה) בעניין הצורך בהגמשת כללי הראיות בהליך הסגרה: "הגמשה זו היא חיונית לצורך הגשמת האפקטיביות בהליכי ההסגרה, שכן סדרי הדין והראיות הנוהגים בפלילים משתנים ממדינה למדינה, וטיבו הראייתי של חומר חקירה במדינה אחת עשוי להיות שונה מזה המיוחס לו במדינה אחרת. הוראות ההגמשה האמורות נועדו לגשר על פני הפער העשוי להתקיים בדיני הראיות בין שיטות משפט שונות, ולמנוע מצב שבו החלה דווקנית של כללי הראיות של המשפט הפנימי תחסום אפשרות להסתמך על חלק ניכר מן החומר המוגש בהליך הסגרה, ותסכן בכך את הגשמת תכלית ההסגרה... על רקע הוראות הגמשה אלה של כללי קבילות ראיות לצורך הליך הסגרה, על בית המשפט בהליך ההסגרה לבחון את ערכו הפנימי של החומר המוגש לפניו, ולהעריך את מידת רצינותו" (ראו גם עניין אוזיפה, בפסקה 12; ע"פ 7303/02 הקש נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נז(6) 481, 507-508 (2003) (להלן: עניין הקש); ש.ז. פלר דיני הסגרה (1980) 362 (להלן: פלר))" (ע"פ 3234/10 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (16.1.11)). אמנם, נאמרו דברים אלה ביחס לראיות שנאספו בחו"ל, אך לדידי יפים דברים אלה גם לראיות שנאספו בישראל.

35. יודגש בהקשר זה, כי גם לו היה נקבע שאין מקום להאריך את תפיסת המוצגים, כך שלמעשה המשך החזקת הראיות אינו חוקי, לא היה בידי לקבל את בקשתם של המשיבים. במקרה דנן, בעת תפיסת הראיות והפקתם הן הוחזקו כדין. הלכה ידועה היא שבעת נפילת פגם בהליך הפלילי ובטוהר הראיות, יש לבחון את חומרת הפגם ואת השפעתו על מהימנות הראיה (ר' למשל ע"פ 5121/98 טור' רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי, סא(1) 461 (2006)). מכאן, שלאור המועד בו נטען כי נפל פגם בהחזקת הראיות, גם אם היו מתקבלות טענות המשיבים, והיה מקום להחזיר את התפוסים, לכאורה, אין מדובר בפגם חמור המשפיע על מהימנות הראיות. כך שגם על פי הדין החל בישראל, ספק אם יש מקום לפסול ראיות אלה. מכל מקום, דין טענות אלה להתברר בצרפת בעת בחינת קבילות הראיות במשפט שיתנהל שם.

האם המשיבים הם "נאשמים" לפי סעיף 2 לחוק ההסגרה

36. השאלה העומדת לפתחי ונתונה להכרעה בעניין זה היא, האם בעת ששר המשפטים דאז הפעיל את שיקול דעתו כאשר הורה על הבאת המשיבים לבית המשפט המחוזי בירושלים על מנת שיקבע האם הם ברי הסגרה לצרפת ביום 4.6.2020, כבר התקבלה ההחלטה להעמיד את המשיבים לדין אם לאו.

37. כבר נקבע, כי יש לפרש את המונח "נאשם" לאור תכליתו של חוק ההסגרה, על מנת לאפשר בירור אשמתו הפלילית של אדם, ולכן יש לשים את הדגש על התחלת הבירור הפלילי ועל התחלת ההליך, ולא על הגשת כתב האישום באופן פורמלי. כך למשל נפסק: "על רקע זה מקובלת עליי עמדת המשיבה כי אין ממש בטענה שלפיה בנסיבות המקרה המערער אינו "נאשם" כמשמעו בחוק. אין חולק כי הוחל בהליכים פליליים כנגד המערער ברוסיה, וכי הליכים אלה הם חלק מסדר הדין שעניינו הגשת כתב-אישום. גם אם טרם

הוגש כתב-אישום לבית-המשפט המוסמך, הרי שמסמך רשמי של פתיחת חקירה אכן הוכן ואף נחתם על-ידי התובע. עמדת המערער שלפיה יש להבחין בין בקשה להסגרה לצורך העמדת המבוקש לדין (כנאשם) ובין בקשה להסגרה לצורך בדיקת האפשרות להעמיד לדין (כ"חשוד" בלבד), אינה נראית בעינינו. הדגש אינו, כאמור, בשאלה אם אכן הועמד המבוקש לדין, אלא אם קיימת כוונה ברורה לעשות כן - על-פי סדרי הדין הנוהגים במדינה המבקשת - בשילוב התשתית הראייתית הנדרשת (כאמור בסעיף 9 לחוק). בצדק צוין כי "לא השלב אליו הגיעו ההליכים הוא העיקר, אלא עצם נקיטת ההליכים היא החשובה, באשר יש בה להראות על קיום כוונה כאמור" (י' גלעד "לפרשנות המונח 'נאשם' בסעיף 2(2) לחוק ההסגרה" [11], בעמ' 307). אשר-על-כן שוכנענו כי נפתחו ההליכים פלייט נגד המערער כחלק מההליך שמוביל להגשת כתב-אישום. בנסיבות המקרה ניתן לראות במעמדו של המערער - לצורך חוק ההסגרה - כ"נאשם". (ע"פ 5275/01 אנדריי ז'ורבלוב נ' מדינת ישראל, נו(4) 324 (2002)).

38. במקרה דנן, החל ההליך הפלייט כנגד המשיבים, ואף אם עוד לא הוגש כתב אישום פורמלי בעניין ולא התקבלה החלטה שיפוטית המורה על העברת התיק לשלב "בירור האשמה", ניתן לראות כוונה ברורה להעמיד את המשיבים לדין. כוונה זו ניתן גם לראות מבקשת ההסגרה, שמטרתה המוצהרת היא העמדת המשיבים לדין (ע"פ 6896/20 עטיה נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.6.21)).

39. בשולי הדברים אוסיף, כי גם אם תידרש חקירת המשיבים בצרפת, אין בכך כדי למנוע את הסגרתם. ובלשונו של כב' השופט קרא: "מעבר לנדרש אוסיף, כי גם אם תידרש השלמת חקירה במדינה המבקשת לצורך הכרעה סופית בעניין העמדה לדין והגשת כתב האישום שם, אין הדבר צריך למנוע את הסגרת המבוקש למדינה המבקשת." (ע"פ 2542/19 ג'רמי ריצ'רד טוויל נ' היועץ המשפטי לממשלה (3.12.2019)).

40. על כן, דין טענה זו להידחות.

השהיית ההסגרה עקב עתירת המשיבים כנגד צו המעצר בצרפת

41. ב"כ המשיבים טענו, כי צו המעצר שהוצא כנגדו בצרפת אינו חוקי, וכי הם עתרו נגד חוקיותו בצרפת. לטענתה, יש להשהות הליך הסגרה זה עד לקבלת החלטה בעתירתו של המשיב בצרפת.

42. אין בידי לקבל טענה זו. אכן, ייתכן כי לו תתקבל עתירתם של המשיבים בצרפת, יתייחר הליך זה ותימחק בקשת ההסגרה. למרות זאת, טענות אלה מקומן בהליך העיקרי בצרפת, ולא בגדרי הליך זה.

43. על אף שהוגשה העתירה בצרפת, עומד צו המעצר בעינו עד לקבלת החלטה בעתירה, ואיתו עומדת בעינה בקשה ההסגרה. משכך, אין בידי בית המשפט להשהות את הליך ההסגרה עד לקבלת החלטה בעתירה בצרפת, אלא יש להמשיך לדון בבקשה באופן המקובל.

44. יוער, כי במקרה דנן אין מחלוקת כי תוקפו של הצו עומד עד להחלטה בעתירת המשיבים בצרפת, מה גם שבמקרים בהם הייתה מחלוקת ביחס לתוקף צווי המעצר וביחס לשאלת קיומה של סמכות חוקית לאכוף הסגרתם של חשודים, לא הושהה ההליך ואף התקבלו בקשות הסגרה. (ר' ע"פ 6003/19 **אריה גרינס נ' היועץ המשפטי לממשלה** (03.09.2020); ע"פ 3234/10 **פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה** (16.1.11)).

45. בשולי הדברים אציין, ששיקולי מדיניות מובילים אף הם לדחיית הטענה, שכן לו הייתה מתקבלת טענה זו, הייתה נפתחת בפני כל אדם המבוקש להסגירו פירצה, בה הוא יכול לעבור ובאמצעותה להקפיד את הליכי ההסגרה משך זמן רב, וללא הצדקה, באופן שעלול לפגוע ביחסי מדינת ישראל עם המדינות השונות, ולגרום להתמשכות ההליכים.

הדדיות

46. לטענת ב"כ המשיבים, אין להיעתר לבקשת ההסגרה שהוגשה על ידי צרפת, מאחר שצרפת אינה מכבדת את עיקרון ההדדיות בין המדינות, ואינה מסגירה את אזרחיה לישראל.

47. עקרון ההדדיות מעוגן בסעיף 2א(א) לחוק אשר קובע, כי "**מדינת ישראל תנהג הדדיות ביחסי הסגרה, אלא אם כן החליט שר המשפטים אחרת**". על חשיבותו של עקרון זה עמד בית המשפט העליון בע"פ 8801/09 **מאיו נ' היועץ המשפטי לממשלה** (21.09.10): "**...עקרון ההדדיות הוא בעל משקל רב בדיני ההסגרה והוא זה שלמעשה מאפשר את קיומם, שכן אף מדינה לא היתה מסכימה להסגיר מבלי שתדע כי בבוא העת אף בקשתה שלה להסגרה תיענה בחיוב**" (בפסקה 22).

48. כאמור, טענתם של ב"כ המשיבים היא שאין תנאי ההדדיות מתקיים מכיוון שצרפת לא מסגירה את אזרחיה למדינת ישראל. טענה זו יש לדחות. נפסק בעבר שתנאי ההדדיות מתקיים במצב בו המדינה אמנם מסגירה את אזרחיה בגין מעשיהם מחוץ לגבולותיה, אך היא שופטת אותם בעצמה על אותם מעשים (ר' ע"פ 6717/09 **ישראל אוזיפה נ' היועץ המשפטי לממשלה** (6.12.10) (פסקה 77)).

49. עיקרון ההדדיות פורש באופן תכליתי, מתוך מגמה להבטיח את הצורך בעשיית צדק והבאתו של העבריין לדין. כך נקבע, כי לצורך עמידה בדרישת ההדדיות, נדרש כלל "**או הסגרה או שפיטה**" (ע"פ 3234/10 **פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה** (16.1.11)). נוסף על כך, טענות דומות נדחו בעבר, ובתי המשפט בישראל נוהגים שנים רבות לאשר בקשות הסגרה לצרפת. (ע"פ 6384/11 **רוזי בן חיים נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פסקה 17 (5.2.2014) ולאחרונה עה"ס 6896/20 **עטיה נ' היועץ המשפטי לממשלה** (28.6.21)).

50. על כן, דין טענה זו להידחות.

ההחלטה להסגיר ולא להעמיד לדין בישראל

51. כאמור, נטען כי נפל פגם בשיקול הדעת בעת קבלת ההחלטה להסגיר את המשיבים, וכי יש לשפוט אותם בישראל.

52. בע"פ 4596/05 **רוזנשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(3) 353, 411-406 (2005) (להלן: **עניין רוזנשטיין**) נקבע, כי הפורום הראוי לשפיטה בו יועמד אדם לדין, הוא במדינה אשר אליה מופנות מירב הזיקות הקושרות בינה לבין הנאשם והעבירות המיוחסות לו- "מרכז הכובד של העבירה". אכן לכאורה, "מרכז הכובד" של העבירות בענייננו נמצא בישראל, וזאת נוכח מקום ביצוע העבירה, מקום ביצוע חלק מהחקירה והיותם של המשיבים אזרחי ישראל.

53. אולם, בדומה לעניינו של **רוזנשטיין** שם דובר על המלחמה הבינלאומית בנגע הסמים, כך גם בענייננו. לדידי, כאשר מדובר בעבירות המבוצעות באמצעות המחשב והטלפון, שאין להם גבולות, המלחמה בהן היא במישור הבינלאומי, כאשר שיתוף הפעולה בין המדינות הוא חיוני, ולמיקומו הפיזי של המחשב או מכשיר הטלפון, משמעות פחותה. במקרה דנן מי שפתח בחקירה היא המשטרה בצרפת, שם נמצאים נפגעי העבירות, החקירה בישראל החלה ביוזמתה של צרפת, ולמעשה הנזק עצמו התרחש כולו בצרפת. מכאן, שעל אף שהמשיבים ביצעו את העבירות בתחומי מדינת ישראל, ותוך פעילות מתוך משרד הממוקם בישראל, לא ניתן לומר ש"מרכז הכובד" הוא בישראל.

54. עוד נקבע בעניין **רוזנשטיין**, כי גורם משמעותי בקביעת הפורום הראוי, הוא אפשרות בחינת הראיות (בעמ' 410). כאשר חלקן המרכזי של הראיות נמצא במדינה הזרה, או כאשר ישנן עדים במדינה ההיא, הדבר ישפיע על האפשרות לדין צדק, וממילא על קביעת הפורום הראוי. בענייננו, חלק משמעותי מהראיות נמצא בצרפת, וישנם עדים מהותיים המתגוררים שם.

55. אם כן, מבחן מירב הזיקות מוביל אותנו לצרפת, ושם יהיה הפורום הנאות לדון במעשי המשיבים, על כן לא נפל כל פגם בהחלטת העותר שלא להעמיד את המשיבים לדין בישראל.

תקנת הציבור

56. לטענת ב"כ המשיבים, הסגרתם לצרפת אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, זאת כאמור בסעיף 2ב(א)(8) לחוק האוסר על הסגרתו של אדם למדינה המבקשת כאשר "**היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל**". ב"כ המשיבים טענו, כי עקב מגפת הקורונה, והמצב הבריאותי הקשה הקיים בצרפת, הסגרת המשיבים לצרפת תסכן באופן ממשי את בריאותם ותפגע בתקנת הציבור. ב"כ המשיב 1 הוסיפה כי הסגרתו של המשיב 1 לצרפת תפגע קשות במשפחתו ובקשריו עם ילדיו.

57. בתי המשפט נדרשו בעבר לשאלת פרשנותו של מושג "תקנת הציבור" בגדרי חוק ההסגרה, שמעצם טיבו הוא עמום (ראו למשל: ע"פ 4333/10 **לביא נ' מדינת ישראל** (13.2.2011), פסקה י'; ע"פ 8010/07 **חזיזה נ' מדינת ישראל** (13.5.2009) פסקה 68 (להלן **ע"פ חזיזה**); ע"פ 2521/03 **סירקיס נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(6) 337, 346 (2003); ע"פ 7569/00 **יגודיב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(4) 529, 585 (2002)) (להלן **ע"פ יגודיב**).

58. נפסק, כי מעשה ההסגרה ייחשב כמנוגד לתקנת הציבור, אם יש בו כדי לפגוע בצורה מהותית בתחושות הצדק, המוסר וההגנות של הציבור בישראל. עוד נפסק, כי היקף הפעלתו של הסייג האמור יהיה קטן: **"בית המשפט לא ידרש לתקנת ציבור זו כעניין שבשגרה, והשימוש בה כמחסום לא ייעשה אלא במשורה"** (ע"פ יגודיב בפסקה 87). על הטוען לקיומו של הסייג של תקנת הציבור, רובץ הנטל, להציג **"נתונים בדוקים, יוצאי דופן וכבדי משקל, אשר לפיהם תהיה הסגרה, בנסיבות המקרה, בגדר מעשה בלתי צודק בעליל או תעלה לכדי מעשה של התעמרות קשה במבוקש. מובן, שהכוונה איננה לכך שהמבוקש עלול להישפט ולהיאסר ולסבול עקב כך את סבלו של נאשם, עציר או אסיר, שהרי זו מטרתה הלגיטימית של ההסגרה ותוצאתה הטבעית. המדובר בהתפתחות שהיא מעל ומעבר לתוצאה המשפטית המתוארת, אשר הינה צפויה וטבעית"** (בג"צ 852/86 **אלוני נ' שר המשפטים** (10.3.87) (להלן **עניין אלוני**), בפסקה 17(ד)).

59. בית המשפט העליון שב וחזר על כך, שמדובר בנטל כבד ומשמעותי, וכי על הטוען לקיומו לבסס טענתו על עובדות ונתונים בדוקים: **"אין די בהעלאתן של טענות כלליות - טענות-של-סתם - ושומה עליו על הטוען לייסד חשש ממשי לפגיעה בו שלא-שכדין"** (ע"פ 6914/04 **פיינברג נ' היועמ"ש**, (7.3.05) בפסקה 17). ראו גם עניין **רוזנשטיין** שם נקבע, כי **"על הטוען לפגיעה בהוגנות ההליך להצביע על מכשלה קונקרטית"** (פסקה 29).

60. כאמור, הפעלת הסייג של תקנת הציבור הוא בבחינת "חריג שבחריגים", ועליה להיעשות **"בזהירות ובאורח מדוד, ותצטמצם למצבים קיצוניים בלבד, שבהם החשש לפגיעה בנאשם עקב ההסגרה היא בעלת עוצמה וכוח מיוחדים"** (ר' ע"פ 2144/08 **מונדרוביץ נ' מדינת ישראל** (14.1.10) בפסקה 114), זאת לנוכח האינטרסים המדינתיים והבין-מדינתיים החשובים המגולמים בדיני ההסגרה: פגיעה ביחסים הבינלאומיים שבין ישראל לצרפת; חשש להפיכת ישראל למדינת מקלט לעבריינים; פגיעה בזכותה של מדינה להגן על עצמה מפני מי, שלטענתה, ביצע בשטחה מעשים פליליים; וסיכול מטרות מוסד ההסגרה (שמירה על שלטון החוק ומניעת מצב בו ייצא חוטא נשכר). בשים לב לשיקולים אלה, קבע בית המשפט העליון, כי גם אם הוכח חשש כלשהו לשלומם של מבוקשי הסגרה, לא די באותו חשש ובית המשפט יימנע מהכרזה על היותו בר-הסגרה רק במקרים בהם ישנה **"סבירות גבוהה לכך שהמבוקש אכן ייפגע אם יוסגר, וכי אמצעי ביטחון וזהירות שיינקטו לא יישאו פרי"** (ר' **עניין אלוני**, בפסקה 22).

61. במקרה דנן, לא הונחה תשתית ראייתית קונקרטית המלמדת על הסכנה הצפויה למשיבים בצרפת. אכן, מגפת הקורונה גובה קורבנות רבים, ופוגעת בצרפת באופן קשה ומשמעותי, אך אין בתרחיש האפשרי של הידבקות

במגפת הקורונה, כדי להרים את הנטל הכבד המונח על הטוען כנגד ההסגרה מטעמי פגיעה בתקנת הציבור.

62. בעניין בג"ץ 2933/20 **דומיניק גוטייר נ' היועץ המשפטי לממשלה** (18.05.2020) נדחתה על הסף עתירה להורות על ביטול הליך הסגרה עקב מגפת הקורונה. אמנם בפרשה זו מדובר היה בצו הסגרה חלוט אשר התבקש לבטלו, ולא בעתירה להכריז על המשיב כבר-הסגרה, כבעניינו, אך ניתן להקיש מעניין זה גם לעניינו. שם נקבע כי: **"בעניינו, עיקר טענותיו של העותר נוגעות לשיקולים פרסונאליים-הומניטאריים ובפרט לסכנה הנשקפת לחייו, לטענתו, היה ויוסגר לארה"ב נוכח מגפת הקורונה. התפשטות נגיף הקורונה היא תופעה כלל-עולמית. השלכותיה נפרשות על תחומי חיים רבים ומשפיעות, בין במישרין ובין בעקיפין כמעט על כל תושבי העולם. ואולם, קיומה של המגפה, כשלעצמו, אינו מהווה תירוץ או "גלגל הצלה" כלשונו של השופט נעם סולברג ברע"ב 2173/20 בן משה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.4.2020) מפני הסגרה לארה"ב."** (פסקה 10). כלומר, אין מגפת הקורונה והשלכותיה האפשריות על המשיבים עולות כדי פגיעה בתקנת הציבור, ואין הן " בגדר מעשה בלתי צודק בעליל או תעלה לכדי מעשה של התעמרות קשה במבוקש" (עניין אלוני).

63. אשר לנזק שעלול להיגרם למשפחתו של משיב 1 ולקשריו עם משפחתו- לא ניתן לומר שמדובר בנזק חריג, בעל **"עוצמה וכוח מיוחדים"** השונה מהותית מהנזק הצפוי הנגרם למשפחתו של אדם המוסגר למדינה זרה.

64. אשר על כן, גם דין טענה זו להידחות.

דיות הראיות

65. הנטל הראייתי הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסגרה קבוע בסעיף 9(א) לחוק, לפיו, בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה יכריז על מבוקש בר-הסגרה אם הוכח לפניו שישנן **"ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו"**. בית המשפט העליון קבע, כי הרף הראייתי הנדרש בגדרה של בקשה להכרזה על משיב כבר-הסגרה, הוא "אחיזה לאישום". הודגש, כי הליך הסגרה אינו הליך של משפט שבמהלכו נקבעים משקלן של ראיות ומהימנותם של עדים ושבסופו נקבעת חפותו או אשמתו של נאשם, אלא הליך הסגרה הוא הליך שתכליתו היחידה היא לברר האם די בראיות שהוצגו כדי להעמיד לדין בישראל את המבוקש, אילו היו העבירות מבוצעות בה. למעשה, המבחן הוא האם חומר הראיות מצביע על כך שיש מקום לנהל משפט אשר בו תוכרע אשמתו או חפותו של הנאשם. אין מדובר בשני "משפטים פלייטים" המתקיימים זה אחר זה, אלא בהליכים שונים במטרתם ובדרך התנהלותם.

66. ראו, למשל, הדברים שנאמרו בע"פ **חזיזה** (בפסקה 17): **"אכן, מרכיב הכרחי להסגרה הוא קיומן של ראיות לכאורה לאשמת המבוקש. בית משפט זה חזר ופסק כי הליך הסגרה אינו חופף להליך פלילי, הבוחן לגופה את שאלת אשמתו או חפותו של המבוקש. בבקשת הסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בענין משקלן של הראיות, ומידת התייבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא**

'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום'.

67. כך נקבע בעניין טיבן של הראיות, בע"פ פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.8.16): "כידוע, הליך ההסגרה דורש כי בחומר הראיות תהיה "אחיזה לאישום" בלבד, וכפי שנאמר בע"פ 9026/1 שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פס' 7 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז (6.12.2012): "כל שבית המשפט נדרש לבחון בהליך הסגרה הוא האם יש בחומר הראיות שהוגש, על פניו, כדי להצדיק פתיחת משפט פלילי לבירור אשמתו או חפותו של מי שהסגרתו התבקשה"; בעניין סירקיס הובהר כי "אין מקום להעריך את חומר הראיות אם מהימן הוא אם לאו, ואף אין מקום לשקילתן של הראיות, ובלבד שאין הן חסרות ערך על פניהן" (שם, עמ' 348-349). על כן, כפי שציין המשיב, בית המשפט בפניו מתנהל ההליך הפלילי המרכזי, בפניו תיפרס מלוא התמונה הראייתית, הוא הפורום הראוי לבחינת טענה זו" (שם בפסקה 53).

68. ב"כ המשיבים טענו, כי לא התקיימה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראייתי הנדרש לצורך הסגרה. כעת אדון בראיות שהובאו לפני, ואבחן האם יש ממש בטענתם זו.

69. להלן אפרט את הראיות שהוצגו להוכחה, לכאורה, של מעשי הרמייה:

א. במסגרת חומר הראיות אשר נאסף על ידי רשויות ישראל, נחקרו המשיבים לאחר מעצמם על ידי חוקרי משטרת ישראל. משיב 2 בהודעתו הודה בעצמו בביצוע מעשי העבירות ואף הפליל את שותפו לביצוע המעשים, משיב 1 כפי שיפורט כדלקמן:

1. משיב 2 מסר בחקירותיו, כי החל משנת 2018 הוא מועסק על ידי משיב 1 בחברתו, כאשר במסגרת עבודתם השניים מתחזים לבעלי חברות צרפתיות על מנת להציע לקורבנות פוטנציאליים השקעות פיקטיביות תמורת תשואה גבוהה. משיב 2 הודה, כי השניים גם הונו חברות צרפתיות בשיטת "הונאת מנכ"ל- פרזידנט", קרי התחזות לבעלי חברות צרפתיות, והתקשרות בשמם לכאורה עם עובדי החברות במטרה להעביר לידיהם כספים שלא כדין. משיב 2 פירט בהרחבה את מתווה המרמה לפיו - הוא ומשיב 1 יצרו קשר עם עובד הנהלת חשבונות של החברה בשם של עו"ד של בעלי החברה, לכאורה, כאשר בהתאם להנחיית בעל החברה, לכאורה, מבקשים מהעובד להעביר סכומי כסף לחשבונות בנק באירופה בטענה, כי הכסף נועד לקנייה של חברה נוספת או לצורך פיזור כספי החברה על מנת להקטין את הסיכונים של החברה. משיב 2 הסביר, כי הוא פעל על פי ההנחיות והוראות של משיב 1 ביחס לשיטת הונאת הפרזידנט- כיצד לפנות ללקוחות, כיצד להתחזות לבעלים של החברות ומה לומר לרו"ח של החברות אותם מנסים להונות ואף סיפק לו את כרטיסי הסיים להתקשרות ופריטי חשבונות הבנק באירופה שאליהם אמורים הקורבנות להעביר את כספי המרמה. לדברי משיב 2, משיב 1 הוא שזייף את כתובת הדוא"ל של בעלי החברה לצורך הטעיית עובד החברה כי מנהלי החברה האמיתיים פונים אליהם בנוגע לעסקה סודית. משיב 2 הודה בשימוש באפליקציית ON/OFF לצורך טשטוש זהות הפונים ויצירת אמון ותקשורת ישירה מול הקורבנות הצרפתיים. משיב 2 אף פירט את השמות הבדויים בהם השתמש

לצורך ביצוע המעשים: "בנואה", "מורל", ו"מר וובר" (ר' חקירותיו מיום 20.4.20).

2. משיב 2 מסר, כי הוא הועסק על ידי משיב 1 אשר הציע לו עבודה במשרדו, לאחר שנקלע לחובות, בתמורה לעמלה, וציין, כי הרוויח במשך שנתיים שעבד אצלו בין 300,000 ₪ ל- 500,000 ₪ (ר' חקירתו מיום 23.4.20).

3. משיב 1 בחקירותיו שתק בתגובה לשאלות רבות שהוצגו לו או הכחיש כל קשר לביצוע עבירות המרמה המיוחסות לו. משיב 1 לא הצליח לספק הסבר מניח את הדעת לעיסוקיו ולהכנסותיו מאז שעלה לישראל. לדבריו, בשנת 2019 הוא הקים חברה למכירת מוצרי בידוד לבית ללקוחות בצרפת, ואולם החברה לא עסקה בדבר ולא הייתה פעילה עד למעצרו של המשיבים. הוא אישר שמשיב 2 הועסק על ידו בחברה, אולם הם לא עשו דבר בחברה יחד (ר' חקירותיו מיום 23.4.20, 26.4.20, 30.4.20).

70. כידוע, במקרה של עדות שותף קיימת דרישה לחיזוק בהתאם להוראת סעיף 54א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א- 1971 הקובע, כי **"בית המשפט לא ירשיע נאשם על סמך עדותו היחידה של שותפו לעבירה, אלא אם מצא בחומר הראיות דבר לחיזוקה..."**. בעוד שלשם הרשעה על סמך הודאת נאשם נדרשת תוספת ראייתית מסוג "דבר מה נוסף". ככלל, "דבר מה נוסף" היא תוספת "מאמתת" ולא "מסבכת". לפיכך, ככלל, די בראיה המאשרת במידה מסוימת את תוכן ההודאה ואין צורך להידרש לראיה המצביעה דווקא על המערער כעל מי שביצע את העבירה (ע"פ 3577/12 פריח נ' מדינת ישראל (23.7.2014)).

71. בענייננו, מחומר הראיות עולה כי קיימות תוספות ראייתיות שונות אשר עולות לכדי תוספת ראייתית "מסבכת" ולא רק תוספת ראייתית "מאמתת". כאמור, במקרה דנן מאחר שמשיב 2 הודה במיוחס לו והפלילי את שותפו משיב 1, די היה בתוספת ראייתית שתגביר את מהימנותו של העד השותף על ידי אימות פרט רלבנטי באמרתו אשר נוגע לביצוע העבירה ששותפו מתכחש לה, ולחיזוק הודאתו אף נדרשת תוספת ראייתית במדרג נמוך עוד יותר. אולם, בענייננו עולה כי קיימות ראיות המסבכות את המשיבים בעצם ביצוע העבירות, ברמה שהיא מעבר לתוספת הראייתית הנדרשת על פי החוק והפסיקה. להלן פירוט התוספות הראייתיות השונות:

א. חומר הראיות שנאסף על ידי רשויות צרפת:

1. תמציות תלונותיהם של עובדי חברות צרפתיות ושל אנשים פרטיים בצרפת אשר נפלו כקורבן למעשיהם של המשיבים. בתלונותיהם מפורטים מעשי המרמה של המשיבים, וכן צורפו תכתובות הדוא"ל שלהם עם המשיבים, המעידות על שיטות המרמה מול החברות ועל שימושם של המשיבים בזיהויות בדויות. "בנואה"- שם בדוי שמשיב 2 הודה כי השתמש בו בעת ביצוע שיחות המרמה. בנוסף, בתלונותיהם של הקורבנות הפרטיים עלה השימוש בשם הבדוי "וובר"- שם בדוי נוסף אשר משיב 2 הודה שעשה בו שימוש במסגרת שיחות המרמה.

2. מספר הטלפון הנחזה לצרפתי אשר ממנו בוצעה המרמה כלפי חברת (SCAPEST 0756864915) מקושר למספר הטלפון הישראלי 972543556029 באמצעות אפליקציית ON/OFF (אפליקציה המספקת מספרי טלפון וירטואליים של מדינות שונות למכשירים ניידים).

3. בדיקת היסטוריית השיחות של מספר הטלפון הנחזה לצרפתי 0756864915 מעלה, כי ממספר טלפון זה בוצעו שיחות ל- 154 מספרי טלפון שונים, רובם של חברות צרפתיות.

4. מספר הטלפון הנחזה למספר צרפתי כאמור מקושר לשני מספרי טלפון נוספים הנחזים כצרפתיים אשר נלקחו מאפליקציית (33756851431 ON/OFF ו-3375968174). החקירה העלתה, כי שני מספרי הטלפון הנחזים לצרפתיים היו משויכים לשני מספרי טלפון ישראליים: מספר הטלפון 33756851431 היה משויך למספר הטלפון הישראלי 972543856063 ומספר הטלפון 33759681714 היה משויך למספר הטלפון הישראלי 972522304083.

5. היסטוריית השיחות של שלושת מספרי הטלפון הנחזים לצרפתיים העלתה, כי כולם שימשו לביצוע הונאות וניסיונות ההונאה, כאמור, כך שבוצעו מהם שיחות לחברות רבות וביניהן לחברות שזוהו כקורבנות.

6. תוצרי עמדות האזנת סתר, על פי צו שופט צרפתי, אשר הובילו לאיתור מקור השיחות בישראל ובעקבות זאת נעצרו המשיבים ביום 21.4.20 ברעננה. במסגרת מעצרם של המשיבים בישראל נתפסו בחזקתם טלפונים ניידים רבים וביניהם שני טלפונים ניידים שמספרם 972543556029 ו-972543856063 אשר קשורים למספרי הטלפון הנחזים לצרפתיים בהם נעשה שימוש במסגרת שיחות המרמה כאמור.

ב. חומר הראיות שנאסף על ידי רשויות ישראל: בעת מעצר המשיבים נתפס ציוד תקשורת רב בדירה ברעננה לרבות טלפונים ניידים, כרטיסי סים, מחשבים, כרטיסי אשראי ובמוצגים שנתפסו נמצאו הראיות, כדלקמן:

1. במכשיר הטלפון אשר נמצא בדירה נמצא תיעוד העברות כספיות של שניים מנפגעי העבירה הפרטיים, שהונו על ידי המשיבים Mr. Claude Serre , Mr Jean -Michel Cartier. בטלפון נייד זה גם נעשה שימוש בכרטיס סים צרפתי, בצרפת, במועדים בהם שהה משיב 2 בצרפת בדצמבר 2019.

2. במכשיר טלפון אשר נמצא בדירה נמצא תיעוד התכתבויות whatsapp עם שניים מנפגעי העבירה הפרטיים, אשר הונו על ידי המשיבים - Mr. Claude Serre ,

Mr Gregoric Boutrolle, מהם עולה השימוש של המשיבים בשמות בדויים וניסיונותיהם להוציא כספים מנפגעי העבירה.

3. טבלאות אקסל המפרטות פרטים אישיים ודרכי התקשרות עם קורבנות פוטנציאליים וביניהם שמות של חברות שזוהו כקורבנות המשיבים על ידי רשויות צרפת - SCAPEST, MATERIAUX SIMC, AXON- CABLE, BOUCHERS SERVICE.

4. קובץ אקסל בשם "current accounts" בו מפורטים שמות שונים לצד פירוט אודות סכומי הכסף שהעביר, לכאורה, כל אחד מהם למשיבים. ברשומות אלה נמצאו שמות של שלושה נפגעי עבירה מזוהים של המשיבים - Mr. Claude Serre, Mr Gregoric Boutrolle, Mr Christian Griset.

72. כאמור, תכליתו היחידה של הליך ההסגרה הוא לברר האם ישנה הצדקה להמשך בירור המקרה בהליך הפלילי במדינה המבקשת, ובית המשפט בישראל אינו בודק את סיכויי ההרשעה של המבוקש. שילוב חומר ראיות זה, כאמור, מעלה בפני עצמו חשד כבד לביצוע העבירות, ואני סבורה שמארג ראיות זה קושר את המשיבים לביצוע המעשים המיוחסים להם, וממלאים אחר דרישת ה"אחיזה לאישום" הקבועה בסעיף 9 לחוק. יצוין, כי מדובר בראיות, שהיו מספיקות כדי להעמיד את המשיבים לדין על העבירות בישראל.

סוף דבר

73. מהנימוקים שפורטו לעיל, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיבים כברי-הסגרה לצרפת, בגין העבירות המיוחסות להם בבקשת ההסגרה.

74. מאחר שהמשיבים היו אזרחי ישראל ותושבי ישראל בעת קרות העבירות נשוא העתירה, הם זכאים להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק ההסגרה, לשאת את עונשים בישראל, אם יורשעו בדין ויידונו לעונש של מאסר.

75. המשיבים יוחזקו במעצר באיזוק אלקטרוני בפיקוח שירות בתי הסוהר עד להסגרתם בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 30 יום מהיום

ניתנה היום, כ"ו תמוז תשפ"א, 06 יולי 2021, במעמד ב"כ הצדדים והמשיבים.